

ξη ὅ,τι ζητεῖ πλὴν «μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι ποτέ.

*

Δὲν ἐστάλη εἰσέτι ἡ ἀπάντησις τῆς Πυλῆς εἰς τὸ τελευταῖον ὑπόμνημα τῶν Πατριαρχείων. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὡς καὶ περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κρατουσῶν ἰδεῶν περὶ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐπιτρέψατε νὰ τηρήσω τὴν διαγωγὴν ἣν πολλάκις τηροῦσιν οἱ ὑπουργοὶ ἐν ταῖς βουλαῖς καὶ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ διὰ μίαν στιγμὴν ὑπουργός, ὅχι ὅμως Τρικούπης ἢ Δεληγιάννης, καὶ νὰ εἶπω ὅτι ἐπειδὴ τὰ ζητήματα ταῦτα εἰσὶν ἐκκρεμῆ, ἡ δὲ διεξάγουσα ἀρχὴ αὐτὰ οὐδὲν κρίνει καλὸν νὰ εἶπῃ, κρίνω ἐν γὰρ τῷ παρόντι καλὸν νὰ τηρήσω σιγὴν, ἀναλογιζόμενος τὴν εὐθύνην ἣτις ἤθελεν ἐπιβαρύνει με, δημοσιεύοντα πράγματα ἃ ὥςως βλάψουσι τὰ ζητήματα. Πέπεισμαι ὅμως ὅτι ὁ Πατριάρχης πράττει καὶ πράξει τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ καθήκον. Προσοχὴ ὅμως, διότι ἐὰν ἡ ἐκκρεμότης παραταθῇ, θὰ δμιλήσω ὅπως εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδέαν μου ἔστω καὶ ταπεινὴν. Οὐδόλως ἀνεκτὴ ἡ ἐκκρεμότης καὶ δέον νὰ ληφθῇ ἀπόφασίς τις ἢ νὰ συμματάσῃ καὶ τὸ ἔθνος ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἀπὸ τῆς προχθὲς δευτέρας ἤρξατο τῶν τακτικῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὁ πατὴρ πάντων τῶν ἐν Ἀνατολῇ σωματείων, ὁ Ἑλλην. Φιλολογ. Σύλλογος. Ὁμίλησεν ὁ κ. Καρολίδης ἐπεψηφίσθη ὁ προϋπολογισμὸς καὶ... διελύθη ἡ συνεδρίασις.

— Εὐρίσκειται πιστεύω ἂν δὲν ἐλάθη καθ' ὁδόν, ἐν ὑμῖν ὁ Τεφεήκ, πρέσβυς τῆς Τουρκίας ἐν Ἀθήναις. Ὁ Σουλτάνος τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃ καὶ ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν. Καλῶς τὰ δέχθηκα κ. Τρικούπη.

— Ἔχομεν ἐνταῦθα τοὺς ξένους οὓς καὶ σεῖς εἴχετε καὶ ἐπὶ πλεόν τὸν περιφθονον Βλῶνιτις, ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου». Τί θέλει; Ἐπίσης χθὲς τὸ τῆς Βάρνης ταχυδρομεῖον μᾶς ἔφερε καμμιὰ δεκαπενταριά περιηγητὰς, καταλύσαντες

εἰς τὸ ὠραιότερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεώς μας τὸ Λουξεμβούργον.

Οὕτως

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 24 Σεπτεμβρίου.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 349 «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» εἶδον ὅτι ἀπολύεται ὡς ἀνίκανος καὶ ἀμελής κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ὁ ἐν Κίττα τοῦ δήμου Μέσης δημοδιδάσκαλος Δρακάλης Χαμόδρακος. Καὶ ὅμως ἄνθρωπος ἀξιόπιστος καὶ δυνάμενος καλῶς νὰ γνωρίζῃ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Καραβᾶς, (ὃς πῶ καὶ τ' ὄνομά του) μεταβᾶς εἰς Κίτταν οὐδὲν ἄλλο ἐπραξεν ἢ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀπολυθέντα διδάσκαλον, ὃν εἰς τὸν δρόμον συνήντησεν, ἂν ἦν καλὰ, καὶ ἂν ἔχῃ καμμιὰ καλὴ κόττα νὰ φᾶνε. Πῶς, λοιπόν, ὁ κ. ἐπιθεωρητὴς κατώρθωσε νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀκανονίαν καὶ ἀμέλειαν τοῦ κ. Χαμόδρακα χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ οὔτε ποῦ κεῖται τὸ σχολεῖον, οὔτε πόσους καὶ ποίους μαθητὰς ἔχει; Τί ἀπαντᾷ εἰς ταῦτα ὁ κ. Καραβᾶς; ἢ τί σκέπτεται ὁ ἀξιόλογος Ὀνυλοῦ σὰς ὅστις τόσας περὶ ἀναμορφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδας ἐν τῇ λαμπρᾷ περὶ «Διδασκάλου» πραγματεία του ἐξέφρασε;

Πρὸ ἡμερῶν ἔχομεν νταβατούργια τοῦ Διαβόλου. Πρόκεινται νὰ ἐκλεχθῇ ἓνα σπῆτι διὰ τηλεγραφικὸν κατάστημα. Εὐρέθη κάποιος καὶ ἐγένετο τὸ συμβόλαιον τῆς μισθώσεως, ἀλλ' μετ' ὀλίγον ἡκυρώθη διότι δὲν ἤρρεσκεν εἰς τοὺς πολιτικούς. Ἀλληλογραφαί, μεταθέσεις τηλεγραφητῶν, ταξείδια

δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἔφθανεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον δολόδροςος. Εὐρίσκει τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἐξηρηθισμένου.

Καθήμενος ἐνώπιον τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὴν καίονταν ἰάμφιν τῶν πολυφῶτων, ἦτο ἀπαθέστατος. Οὔτε τὰ κέρδη, οὔτε ἡ ἀπώλεια κατώρθωναν νὰ νικήσωσι τὸ φλέγμα του. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχον ἴδει ἀπαθέστερον χαρτοπαίκτην. Καὶ ὅταν περὶ τῶν φανεροῦντο αἱ παιδαριωδέστεραι δεισιδαιμονίαι, ἐπὶ τῶν χειλέων του ἀνέτελλε περιφρονητικὸν μειδίαμα. Αὐτὸς ὡς γοῦρι τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνου ἐλογάριαζε.

Ἐσύχναζε πολὺ τὰς αἰθούσας καὶ ἔσχε πολλοὺς ἔρωτας, ἂν καὶ δὲν ἦτο εὐπαθοῦς ἰδιοσυγκρασίας. Ἦτο παραπολὺ ἐγωῖστος διὰ ν' ἀγαπήσῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐφάνη καλὸ πριγγιπόπουλο καὶ δὲν ἀπῆλπισε τὰς ὥραιας, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀρέσῃ. Ἐσυχαίνετο τὰ δάκρυα καὶ δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ ποτὲ κἀνένα, διὰ τὸν φόβον τῶν παραπόνων καὶ τῶν ἐπιπλήξεων.

Μίαν φορὰν μόνον, ἐνόμισεν ὅτι ἠγάπησε μὲ τὰ σωστά του, ἀλλ' ἀπεδείχθη ἔπειτα πολὺ καλὰ ὅτι ἐκολακεύθη. Μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων κυριῶν τῆς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ κόμησσα Βορεζέφ, διάσκημος διὰ τὴν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ τοὺς σμαράγδους τῆς, ἤρξατο αὐτοῦ. Ἐπιβλεπομένη ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν ἐξήλεσε πολὺ, ἡ ὥραία κόμησσα δὲν ἔμπορεῖ νὰ δῇ τὸν Γάστωνα ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τοῦ γράψῃ. Καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους

τοῦ τούτου ὁ δοῦξ παρήτησε τὰ χαρτιά. Ἠκολούθει εἰς ὅλα τὰ σαλόνια τὴν κυρίαν Βορεζέφ, χορεύων βάλς μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὰ πεपुरακτωμένα βλέμματα τοῦ κόμητος, ἀλλὰ μὴ κατορθῶν νὰ ἐφεύρῃ μέσον τι, ὅπως τὴν πλησιάζῃ κρυφίως. Διὰ νὰ ἔξεναισῃ τὸν σύζυγον ὁ Γάστων προσεποιήθη ὅτι ἀνεχώρει διὰ Μόσχαν. Δὲν ἐφάνη ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἀναχωρήσας ἔξω τῆς πόλεως, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του κρυφίως. Ὁ κόμης, μὴ ἐννοήσας τὴν ἀπάτην, ἔπαυσε τὴν ἐπιτήρησιν, καὶ ἡ ὥραία ρωσὶς κατώρθωσε νὰ πᾶν τρεῖς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δουκός. Ἡ κόμησσα ἄφινε τὴν ἁμαξάν της ἐμπρὸς τῆς θύρας τοῦ ἀγ. Ἀλεξίου, εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα ἐξερχομένη διὰ μιᾶς τῶν πλαγίων θυρῶν, ἐπήγαγε μ' ἐλαφρὸν πόδα εἰς τὴν συνέντευξίν της. Τὴν τρίτην φορὰν τὸ μυστικὸν ἐπροδόθη ἀπὸ τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις παρακολουθῆσας κρυφίως τὴν κόμησσαν, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα.

Αὐτὸς μανιώδης, ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βλιγνὺ, ἀλλὰ ἐκεῖ κρατηθεὶς διὰ διαφόρων προφάσεων ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον, ἓνα Παρισινὸν διαβολεμμένον, δὲν εἰσῆλθεν ἀμέσως. Κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ κόμησσα, σχεδὸν τρελλή, ἐζΐτει μετὰ τοῦ Γάστωνος ἐξοδόν. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ περιπτώσει ἀπεκαλύφθη ἐν ὅλῃ τῇ τῇ ἰσχυῇ καὶ ἡ δύναμις τῶν νεύρων τοῦ ραθύμου νεανίου.

(ἀκολουθεῖ)

εἰς Ἀθήνας, καὶ τόσα ἄλλα ἀκολουθοῦσι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ συμβολαίου. Τρεῖς παπάδες (καὶ πάλιν οἱ παπάδες) διεκδικοῦσι τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος· ἄλλ' ὁ ὑπουργός, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἀρμοδίου, τὸ ρίπτει ἐν μέσῳ αὐτῶν λέγων πονηρῶς «ὁ καλὸς λαβέτω». Ἀλλὰ τίς ὁ καλός; Ὁ αὐτὸς τὸ πῆ δ' Δεσπότης... τοῦ κόμματος. — Λέγεται ὅτι ἐκ τῶν τριῶν ἐκρίθη καταλληλότερον τὸ εἰς τὸν Κούμαρον (Κούμαρος δ' ἐστὶ βουνόν) ὑπάρχον. Δυστυχία μας ἂν ᾖ ἡ ἀλήθεια. Εἶνε τόσῳ ὕψηλόν, ὥστε ἀπλοῦς ἄνθρωπος ἄλλ' ἔχων ἀκουστὰ κατὰ περὶ τηλεγράφου, ἠρώτησε μετὰ θαυμασμοῦ ἂν ἔμπορῇ νὰ σκαρφαλῶσιν καὶ πάνου τὸ ἤλεκτρικόν ρεύμα.

Τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Πανελληνίου (κατ' εὐφημισμὸν) ἐταιρίας τοῦ ὁποίου οἱ ναῦται ἐμαχαίρωνσαν ἓνα συμπλιτήν μας, μιὰ φορὰ, δὲν ἐμβάνειν χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸν λιμένα, ἂν δὲν ἐπῆγαινε νὰ τὸ φρουρήσῃ ἡ στρατιωτικὴ ἀρχή. Καὶ ἐκοψε κάμποσα κοντοβόλτια ὅσῳ νὰ ἐτοιμασθοῦν οἱ χωροφύλακες. Δὲν ἤξεύρω πῶς τὸ θυμῆθηκα νῦν, ὅτε ἀπὸ τόσα ταξιῶν καὶ ποὺ ἔχουν κάμει ἐδῶ πέρα. Δὲν ἔντροπονται κομματὶ λέω γὰρ. Τί διάβολο! τιτᾶνες εἴμαστε νὰ τοὺς βουλιάξωμε τὸ παπῶρι.

Ἡ εὐλογία μᾶς ἀφῆκεν.

Ὅρτίκι

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Σέρραι, 17 7^{ης} βρίου 1883

Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 553 φύλλῳ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπὸ δυσωνύμου τινος σπείρας ἐξυφανθείσης κατ' ἐμοῦ συκοφαντίας, ἐφ' ᾧ πολλὰς χάριτας ὁμολογῶ ὑμῖν, προὔταξατε ὀλίγας λέξεις, δι' ὧν παριστᾶτε τὴν πόλιν ἡμῶν ὡς διηρημένην εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς συμπολίτευσιν καὶ ἀντιπολίτευσιν, καὶ τοὺς πολίτας ἐρίζοντας καὶ μαχομένους πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς καταστάσεως τῶν Σερρῶν πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖ ἡ ἀληθὴς καὶ πιστὴ. Οὐδεμία ἀπολύτως διαίρεσις ὑφίσταται, ἐν γὰρ τῷ παρόντι, μεταξὺ τῶν πολιτῶν. Σύμψνοια ἄκρα μεταξὺ Μητροπόλεως καὶ τῶν διαφόρων ἀντιπροσωπειῶν τῆς Κοινότητος, ἐργασία ἐνδελεχῆς καὶ μετὰ ζήλου τῆς τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Καταστημάτων ἐφορείας, ἀρμονία πλήρης μεταξὺ ταύτης καὶ τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων, ἀδελφικὴ δὲ ἀγάπη μεταξὺ πάντων τῶν διδασκόντων καὶ ἀκριβὲς ἐκπλήρωσις τοῦ ἐαυτῶν καθήκοντος, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν ἦν σήμερον παρουσιάζει ἡ πόλις ἡμῶν. Τρανῶς δὲ ἐξεδηλώθη ἡ ἐπικρατοῦσα ἐνταῦθα ὁμόνοια ἐν τῷ ἀναφυνέντι τελευταίῳ σκανδαλώδει ζητήματι, τῆς εἰς Βουλγαροδιδάσκαλον ἐνοικιάσεως τῆς οἰκίας Χατζῆ Λαζάρου, καθ' ἣν Μητρόπολις καὶ Δημογεροντία καὶ Ἐφορεῖται καὶ πᾶσα ἡ πόλις εἰργάσθησαν μετὰ πατριωτικῆς ἐπιμονῆς καὶ περιεσκεμμένου ζήλου πρὸς ἄρσιν τοῦ σκανδάλου, ὅπερ καὶ ἤρθη ἐκκενώσαντος τοῦ Βουλγαροδιδασκάλου τὴν οἰκίαν καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς προτέρας ἡσυχίας. Εἶναι ὅμως ἀτυχῶς ἀληθὲς, ὅτι πρὸ καιροῦ τινὲς, οὐχὶ ἴσως ἐξ ἐβελόκακίας ἀλλ' ἐκ σφαλερᾶς τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων ἐκτιμήσεως, καθὼς ξένοι, παρ' ὀλίγον νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διαίρεσιν μεταξὺ τινῶν πολιτῶν, διαβάλλοντες τινὰς εἰς τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των ὄφειλον οὗτοι νὰ προσπα-

θῶσι νὰ διαλύωσι τὰς τυχόν παρουσιαζομένας διαφορὰς, ἀλλ' ὁ σκοπὸς εὐτυχῶς δὲν ἐπετεύχθη.

Ὅθεν δίκαιον εἶναι ἡ εἰρήνη διεύθυνσις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ ἡμαρτημένως περὶ Σερρῶν γραφέντα.

Δέχθητε τὴν εἰλικρινῆ ἐκφρασιν τῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης μου.

Ν. Ἰωαννίδης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Οἱ Ἀγγλοὶ ὑπουργοί. Δύναται τις νὰ πῇ ὅτι πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν οὐδεὶς ἄγγλος ὑπουργὸς ἔμενεν ἐν Λονδίνῳ. Ὁ Γ'λάδστον ἐπολιτολόγει ἐν Κοπενάγῃ. Ὁ Δόδσων καὶ ὁ Τσίλδερς ἐν Βαλμοράλ. Ὁ Δέρβυ ἐν Κνώσλεϋ. Ὁ Τσαμπερλαῖν ἀκτοπλοῶν. Ὁ Φώσετ εἰς τὰ λουτρά. Ὁ Δίλκε ἐτοιμαζει λόγους ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ διὰ τοὺς φιλελευθέρους τοῦ Γλασκωβίου. Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τοῦ Λονδίνου κυβερνᾷ τὸ ὑπῆκοον καὶ μόνον δύο ὑπουργοὶ ἐκ τῆς τρίτης τάξεως μᾶλλον διευθύνονται ἀσυνομίας καὶ τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὁ Χένδερσων καὶ ὁ Χουουὼρδ μένουσιν ἐν Λονδίνῳ. Ἄν μποροῦν, ἄς φύγουν καὶ οἱ δικοὶ μας! Καὶ διατελοῦν οὕτω καρφωμένοι ἐντὸς ρυπαρᾶς ἀτμοσφαίρας, ἀναπνέοντες χνῶτα κλητῆρων, τριγματορχῶν καὶ ρουσφετλήδων βουλευτῶν, φθειρόντες καὶ φθειρόμενοι, καὶ φυσικῶς ἀδυνατοῦντες νὰ ἀερίσουν τὸν μουχλιασμένον ἐγκέφαλόν των ἵνα συλλάβῃ ἓνα καὶ κλάσμα ἰδέας.

Ἄλλη ὥραία τῶν ὥραίων. Οὔτε Οὐγγαρίς αὐτῇ, οὔτε Ἀμερικανὴς, ἀλλὰ... Ἀλγερίνα, ὀλίγον μαύρη, καὶ ὅμως, μὰ τὴν ὁμορφίαν, ἡ εἰκὼν τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν παρουσιάζεται λευκότερα τῆς χιόνης. Εἶνε ἡ λευκότης ἀληθινῆς παρθένου, τῆς ὁποίας οἱ μεγάλοι κατὰ μικρὸν ἀμυδαλωτοὶ ὀφθαλμοὶ ρεμβάζουσιν ὅλον τὸ μυστήριον τῆς εὐμορφίας τῆς. Ἡ καλλονὴ τῆς ἐγκτεται εἰς τὸ πάθος ὅπερ ἐκφράζει ἡ φυσιογνωμία τῆς καὶ τὸ πῦρ ὅπερ ἀστράπτουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς. Τὰ ὦμά ξέπλεχα μαλλιά τῆς φουντωτὰ φουντωτὰ ὡς χαίτη ἵππου ἀραβικοῦ καὶ τὰ πλατέα καὶ ὀγκυκλὰ ἀλλὰ τρυφήλυτα χεῖλη τῆς, μόλις ἀνοιγομένου κάλυκος διότι ἡ κόρη εἶνε δεκατετραέτις, ὡς ξεχειλίζοντα ὀχθίδια δαχτυλιδένιου στόματος, ἐκεῖναι αἱ καμαρωταὶ ὀφρὺς καὶ οἱ πυρπνόοι ὀλάνοιχοι ρῶθωνές τῆς κατόπιν τὸ λευκόχρουν φόρεμα ἐν ἀντανάκλασει πρὸς τὸ βαθύ μυστηριῶδες μελαφὸν χρῶμά τῆς, ἀνοιγόμενον εἰς τὸν λαιμόν καὶ καμμίαν αὐθάδειαν στηθικὴν μὴ ἀποκαλύπτων, ἀλλ' εἰς μαντεῖα μόνον καὶ χρησμούς δίδον λαβὴν, ἐπὶ τῆς στρογγυλῆς κεφαλῆς τῆς περιστέφον τὸ παρθενικόν τῆς μέτωπον διάδημα φλωριῶν καὶ φοβερὰ μεγάλα ἐνώτια καὶ βραχιόλια εἰς τοὺς καρποὺς χειρῶν μεγαλοδακτύλων, ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὸ ψῆσιμο καὶ τὴν ὀριμότητα τοῦ ἀλγερινοῦ ἡλίου, ὡς ἀπὸ πυρεστίας αἰρόμενον ψιχαλίζον ἀκόμη μπιφτέκι, οὐδὲν κενὸν ἀφίνουσι μεταξὺ τῆς ἀλγερινῆς παρθένου καὶ τοῦ βραβείου τῆς καλλονῆς ἦν ἔλαβον.

Εἰς τὸν περὶ καλλονῆς ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διωργάνωσαν οἱ Γάλλοι ἐσχάτως ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ εἰς ἃν μόνον ἀραβικαὶ κόραι ἐπετρέπετο νὰ κατέλθωσι, τεσσαράκοντα ἀραβικαὶ ἔλαβον μέρος, ἐνίκησε δὲ ἡ δεκατετραέτις κόρη, ἥς τὴν εἰκόνα ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν, καλουμένη Ἀμμεμμά. Ἐλαβε δὲ τὸ βραβεῖον κυρίως διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑγρότητα καὶ